

За щедрівку пісенька (1891)

Глібов Леонід Іванович

Колись, в годину давню,
Не раз журився я,
Що молодість кохана
Не вернеться моя.
І де вже їй вернутися?
До бога десь пішла...
Спасибі їй, голубоньці,
Моторною була!
Під вечір віку тихого
Повеселішав я:
До мене несподівано
Прийшла весна моя.
О, як забилось серденько!
Відразу я пізнав
І щиро гостя милого
Обняв, поцілував.
Голубко, зоре ясна
Моєї темноти!
Яка ж, моя веселочко,
Старенька стала ти!
Де ж ділись тії квітоньки,
Що вбрана ти була?
Хоч би одну малесеньку
Мені ти принесла!
Голубка усміхнулася:
«Минув квітчастий час,
По людях я розкидала,
Щоб згадували нас.
Я за тобою скучила,
Побачить тя прийшла,
Веселих щедрувальників
До тебе привела:
Се — говорухи нашої
Богдась — веселий син;
І казочку, і баєчку
Тобі розкаже він.
Все з книжкою він носить,
Як голубок, гуде,
А як захоче спатоньки,
Під голову кладе.
А осьде Володимирко
Бажає привітати
За те, що ти родиноньку

Навчаєш поважать.
«Побачить,— каже,— хочу я,
Який там той дідусь,
Я поцілую рученьку,
Низенько поклонюсь».
І Галя-щебетушечка
Віночок принесла,
Аж плакала, голубонька,
Щоб я її взяла:
«Поперед всіх я, тіточко,
До діда побіжу
І на його голівоньку
Віночок положу».
А се тобі Одарочка,
Співушечка моя:
Люби її, мій голубе,
Як полюбила я!
Вона співає пісеньку —
Послухай ти її —
Про дні твої щасливі
І радощі твої.
От і Тарас моторненький
До тебе поспішав,
Твоїх веселих загадок
Багато перейняв.
Одну щедрівку-загадку
Для тебе він зложив,
Щоб ти, король квітчастенький,
На світі довго жив».
Я посадив на покуті
Усіх гостей моїх,
І рад, і сльози котяться,
І привітаю їх.
«Богдасю, мій голубчику!
Учись, усім читай;
Нехай про мене згадує
Наш любий рідний край.
Нехай радіє правдонька
І кривда чеше ніс.
А на других моргаючи,
Сміється хитрий лис!
Козаче Володимирку,
Мій явір золотий!
Рости і розвивайся ти
Високий і густий!
Хто поважа родиноньку,
То — божий чоловік,
Йому і честь, і славонька,
У бога довгий вік!
Тарасику! Цілую я
Головоньку твою,

Обрадував ти серденько,
Прогнав журбу мою!
Дай, боже, більше розуму,
Щоб ти, що треба знать,
Мотав на вус уміючи,
Як будеш вуси мать!
Ти, Галю, моє серденько,
Живи, цвіти, радій,
Зустрінеш нашу славоньку —
Віддай віночок їй.
Настане час, замовкну я,—
Тоді ти знов прийди
І на мою хатиночку
Віночок поклади!
Коханая Одарочко,
Співай мені, співай!
Та пісенька нагадує
Далекий тихий рай.
Співай, моя голубонько,
Є, може, й наш талан;
Одна сльозина щирая —
Я над панами пан!
Дай, боже, мої гостоньки,
Щоб все до нас плило,
Щоб, де ми не повернемось,
Пристріту не було!
Щоб наш «Дзвінок», як квіточка,
І розцвітавсь, і цвів,
Манив не тільки пчілочок,
А навіть і чмелів!»

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/za_schedrivku_pisenka